

Ontroerende monoloog

Servaes Nelissen

door Frans Leenders

Een ongetrouwd gebleven onderwijzeres komt na een verregende vakantieweek in Drente terug in haar flatje in Purmerend. De gordijnen laat ze dicht om zo nog even in de vakantiesfeer te blijven. Terwijl haar twee poezen op de bank slapen, zet ze haar favoriete zanger Bob Dylan op, en droomt weg in het verleden.

Wat we dan te zien en te horen krijgen is een ontroerende monoloog die balanceert tussen humor en tragiek. Telkens als je in de lach schiet om de zeer specifieke humor, wordt er door minimale mimiek een klein stukje tragiek zichtbaar bij deze vrouw, wat gaandeweg de

voorstelling steeds nadrukkelijker wordt. Terwijl de humor steeds verder wordt opgevoerd bij de komische situaties die zij beschrijft wordt tegelijkertijd achter dit masker de tragiek van het alleen-zijn steeds schrijnender zichtbaar.

Servaes Nelissen verstaat de kunst om heel organisch allerlei kunstvormen met elkaar te vermengen: zang, piano, poppenspel, dans en poëzie, alles is terug te vinden. Bewonderingswaardig is de rust waarmee hij dit allemaal brengt. Heel subtiel weet hij herkenbare situaties net die draai te geven dat ze als bijzonder worden ervaren. Knap is zoals hij in de huid

gekropen is van deze vrouw zodat het absoluut geloofwaardig wordt zoals hij deze eenzame vrouw gestalte geeft.

'Een bijzondere voorstelling over schijnbaar gewone dingen'

Een mooie vondst in de voorstelling is de parodie op de liederen van Schubert. Terwijl ze bezig is al zingend achter de piano deze liefdesliederen te vertalen, wordt haar eigen situatie daardoor alleen maar schrijnender. Een bijzondere voorstelling over schijnbaar gewone dingen.
